

პანიუმი — რიცხვი ათი

ერების აღზევება და დაცემა: 144,000-ის დაბეჭდვა და დანიელის
11:10–16-ის დაფარული წინასწარმეტყველური ისტორია

Jeff Pippenger
2025-04-16

მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლებში თემა არის სამხრეთის მეფის აღზევება და დაცემა, ისევე როგორც მეორე მუხლში წარმოდგენილი საბოლოო პრეზიდენტის სახით შეერთებული შტატების საბოლოო აღზევება და დაცემა, როგორც გველემშაპის ძალაუფლების საბოლოო მიწიერი წარმომადგენლისა; გაერთიანებული ერების საბოლოო აღზევება და დაცემა, რაც წარმოდგენილია მესამე და მეოთხე მუხლებში. მეხუთედან მეცხრე მუხლების ჩათვლით წარმოდგენილია პაპური ძალაუფლების ისტორია 538 წლიდან 1798 წლამდე. 538 წელი აღნიშნავს პაპური ძალაუფლების გაძლიერებას, 1798 წელი აღნიშნავს პაპობის სასიკვდილო ჭრილობას, და ამიტომ მეხუთედან მეცხრე მუხლების ჩათვლით წარმოდგენილია მხეცის საბოლოო აღზევება და დაცემა. მეათე მუხლი 1989 წელს აღნიშნავს როგორც სამხრეთის მეფის დაცემას, როგორც ეს წარმოდგენილი იყო ყოფილ საბჭოთა კავშირში.

„ყოველ ერს, რომელიც მოქმედების ასპარეზზე გამოსულა, ნებადართული ჰქონდა, დაეკავებინა თავისი ადგილი დედამიწაზე, რათა გამოჩენილიყო, აღასრულებდა თუ არა იგი „მცველისა და წმიდის“ განზრახვას. წინასწარმეტყველებამ გააკვლია მსოფლიოს დიდ იმპერიათა — ბაბილონის, მიდია-სპარსეთის, საბერძნეთისა და რომის — აღზევება და დაცემა. თითოეულ მათგანთან, ისევე როგორც ნაკლები ძლიერების მქონე ერებთან, ისტორია კვლავ მეორდებოდა. თითოეულს ჰქონდა თავისი გამოცდის ჟამი, თითოეული დამარცხდა, მისი დიდება განქარდა, მისი ძლიერება წავიდა, და მისი ადგილი სხვამ დაიკავა....“

„ერების აღზევებისა და დაცემის მაგალითებიდან, როგორც ეს წმინდა წერილის ფურცლებზე ნათლად არის წარმოჩენილი, მათ უნდა ისწავლონ, რაოდენ უსარგებლოა მხოლოდ გარეგნული და წუთისოფლის დიდება. ბაბილონი, მთელი თავისი ძლიერებითა და ბრწყინვალეობით, რომლის მსგავსიც მას შემდეგ ჩვენს სამყაროს აღარ უხილავს, — ძლიერებითა და ბრწყინვალეობით, რომლებიც იმდროინდელ ხალხს ასე მტკიცედ და მარადიულად ეჩვენებოდა, — რამდენად სრულად გაქრა იგი! როგორც „ბალახის ყვავილი“, ისე დაიღუპა. ასე იღუპება ყოველივე, რასაც საფუძვლად ღმერთი არა აქვს. მხოლოდ ის, რაც მის განზრახვას არის შეჭიდებული და მის ხასიათს გამოხატავს, შეიძლება დარჩეს. მისი პრინციპები არის ერთადერთი მტკიცე რამ, რაც ჩვენმა სამყარომ იცის“. Education, 177, 184.

მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლები განსაზღვრავს სამხრეთის მეფის საბოლოო აღზევებასა და დაცემას, რომელიც რუსეთით არის წარმოდგენილი. მეცამეტედან მეთხუთმეტე მუხლამდე განისაზღვრება ამერიკის შეერთებული შტატების საბოლოო აღზევება და დაცემა. მეთერთმეტე თავის მთელი წინასწარმეტყველური თხრობა

აგებულია სამეფოთა აღზევებისა და დაცემის სტრუქტურაზე. წინასწარმეტყველების შემსწავლელმა ეს ფაქტი უნდა გაითვალისწინოს, თუ მას სურს, ჰქონდეს რაიმე შესაძლებლობა, მართებულად გაარჩიოს მეთერთმეტე თავის წინასწარმეტყველური უწყება.

დანიელის მეთერთმეტე თავის საფუძველმდებარე ხედვა ისაა, რომ იგი სამეფოთა აღზევებისა და დაცემის განმეორებით ილუსტრაციებს მოიცავს. როდესაც და უაითმა განაცხადა: „ასე დაიღუპა მიდო-სპარსეთის სამეფო და საბერძნეთისა და რომის სამეფოები,“ იგი „საბერძნეთს“ აიგივებს გველშაპთან, „რომს“ — მხეცთან, ხოლო „მიდო-სპარსეთს“ — ცრუ წინასწარმეტყველთან. იგი მიუთითებს უკანასკნელი მიწიერი სამეფოს საბოლოო აღზევებასა და დაცემაზე, რომელიც შედგება გველშაპისგან, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველისგან, რომლებიც თავიანთ აღზევებას კვირადლის კანონიდან იწყებენ და ქვეყნიერებას არმაგედონამდე მიჰყავთ გამოცხადების 16:12–21-ის აღსრულებაში. იგი ღვთის ხალხს მიმართავს „ერების აღზევებასა და დაცემას, როგორც ეს წმინდა წერილის ფურცლებზეა ცხადქმნილი,“ როგორც იმ თვალსაზრისს, რომელიც უნდა იქნეს გამოყენებული, რათა „ისწავლონ, რამდენად უსარგებლოა უბრალო გარეგანი და ამქვეყნიური დიდება.“

მიზეზი, რის გამოც გვჭირდება, „ვისწავლოთ, რაოდენ უღირებულია მხოლოდ გარეგანი და ამქვეყნიური დიდება“, ის არის, რომ უფრო სრულად გავიგოთ, რომ ყველაფერი იღუპება, „რასაც საფუძვლად ღმერთი არ უდევს“. ამიტომ ღმერთი გყავდეს თუ არ გყავდეს შენს საფუძვლად, ეს სიცოცხლისა და სიკვდილის საკითხია. აზრის განვითარების იმ ეტაპზე და უაიტი შემდეგ განმარტავს, რას ნიშნავს, გყავდეს ღმერთი შენს საფუძვლად, როდესაც აცხადებს: „მხოლოდ ის, რაც მის განზრახვასთან არის შეკრული და მის ხასიათს გამოხატავს, შეიძლება გაუძლოს.“ მან ახლაჩან განმარტა, რომ ყველაფერი, რაც ღვთის საფუძველზე არ არის აშენებული, იღუპება, და რომ იმის ორგვარი განმსაზღვრელი ნიშანი, თუ რა არის საფუძველზე აშენებული, არის ის, არის თუ არა რამე „მის განზრახვებთან შეკრული“ და ის, რაც „მის ხასიათს გამოხატავს“. მისი ხასიათი მისი საფუძველია.

შემდეგ, აზნაცის დამასრულებელ წინადადებაში, იგი აცხადებს, რომ „მისი პრინციპები არის ერთადერთი მტკიცე რამ, რაც ჩვენმა სამყარომ იცის.“ ღვთის ხასიათი არის მისი პრინციპები, და მისი პრინციპები გამოხატავს მის ხასიათს. ეს არის სიცოცხლისა და სიკვდილის საკითხი იმასთან დაკავშირებით, თუ როგორ მიმართავს კაცობრიობა ღმერთს, როგორც ყოველივე არსებულის საფუძველს. მე ვამტკიცებ, რომ დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის ფუნდამენტური სტრუქტურა აგებულია სამეფოთა აღზევებისა და დაცემის ნარატივზე. არსებობს ერთი ადგილი, სადაც შთაგონება გვაუწყებს შესწავლის სწორ სახეს.

„არსებობს ისტორიის ისეთი შესწავლა, რომელიც არ უნდა იქნეს დაგმოიხილი. წმინდა ისტორია წინასწარმეტყველთა სკოლებში შესასწავლ საგანთაგან ერთ-ერთი იყო. მის მიერ ერებთან დამოკიდებულებათა ჩანაწერში იეჰოვას ნაკვალევი იკვეთებოდა. ასევე დღესაც უნდა განვიხილავდეთ ღმერთის მოქმედებას დედამიწის ხალხებთან. ისტორიაში უნდა ვხედავდეთ წინასწარმეტყველების

აღსრულებას, ვსწავლობდეთ განგებულების მოქმედებას დიდ რეფორმატორულ მოძრაობებში და ვიგებდეთ მოვლენათა განვითარებას ერების საბოლოო დაპირისპირებისთვის შეკრებაში ამ დიდი ბრძოლის უკანასკნელი შეტაკებისათვის.“ The Ministry of Healing, 441.

ისტორიის განწმედილი შესწავლა იგულისხმებს დედამიწის ერებთან ღმერთის დამოკიდებულების კვლევას და ასევე ღმერთის განგებულებით მის რეფორმატორულ მოძრაობათა წარმართვის შესწავლას; ამგვარად, განწმედილი ისტორია მოიცავს კვლევის როგორც გარე, ისე შიდა ხაზს. ისტორიის გამოყენების მიზანი ღმერთის წინასწარმეტყველური სიტყვის დასადასტურებლად მდგომარეობს იმაში, რომ ეს წინასწარმეტყველური ისტორია იქნეს გამოყენებული, რათა „გავიგოთ მოვლენათა წინსვლა ერების საბოლოო კონფლიქტისთვის განლაგებაში დიდი ბრძოლის ფარგლებში.“ წინა აზრები და უაითისგან აღებულია მეტად განმანათლებელი განმარტებიდან წმინდა ისტორიის წინასწარმეტყველური მოდელის აგების აუცილებლობის შესახებ, რომელიც დაფუძნებულია იმ საძირკველურ სტრუქტურაზე, რომელიც წარმოდგენილია სამეფოთა „აღზევებითა და დაცემით“.

„ქრისტიანული საქმისათვის მოსამზადებლად მრავალნი საჭიროდ მიიჩნევენ ისტორიულ და თეოლოგიურ თხზულებათა ფართო ცოდნის შეძენას. მათ ჰგონიათ, რომ ეს ცოდნა სახარების სწავლებაში დაეხმარებათ. მაგრამ ადამიანთა შეხედულებების მათი ეს შრომატევადი შესწავლა უფრო მათი მსახურების დასუსტებისკენ მიემართება, ვიდრე მისი განმტკიცებისკენ. როდესაც ვხედავ ბიბლიოთეკებს, რომლებიც სავსეა ისტორიული და თეოლოგიური სწავლულების მძიმე ტომებით, ვფიქრობ: რატომ იხარჯება ფული იმაზე, რაც პური არ არის? იოანეს მეექვსე თავი იმაზე მეტს გვამცნობს, ვიდრე ამგვარ ნაშრომებში შეიძლება მოიძებნოს. ქრისტე ამბობს: ‘მე ვარ პური სიცოცხლისა; ჩემთან მომავალი აროდეს მოშივდება, და ჩემი მორწმუნე აროდეს მოსწყურდება.’ ‘მე ვარ ცოცხალი პური, ზეციდან ჩამოსული; თუ ვინმე ამ პურს შეჭამს, უკუნისამდე იცოცხლებს.’ ‘ჩემი მორწმუნე აქვს საუკუნო სიცოცხლე.’ ‘სიტყვანი, რომელთაც მე გეუბნებით თქვენ, სულია და სიცოცხლეა.’ იოანე 6:35, 51, 47, 63.“

„არსებობს ისტორიის ისეთი შესწავლა, რომელიც დასაგმობი არ არის. წმინდა ისტორია წინასწარმეტყველთა სკოლებში ერთ-ერთი სასწავლო საგანი იყო. ერებთან მისი ურთიერთობის ჩანაწერში იეჰოვას ნაბიჯთა კვალი იკვეთებოდა. ამგვარად, დღესაც ჩვენ უნდა განვიხილავდეთ ღმერთის მოქმედებას დედამიწის ერებთან. ისტორიაში უნდა ვხედავდეთ წინასწარმეტყველების აღსრულებას, ვიკვლევდეთ განგების მოქმედებას დიდ რეფორმატორულ მოძრაობებში და გვესმოდეს მოვლენათა განვითარება ერების საბოლოო დაპირისპირებისთვის მომზადებაში დიდი ბრძოლის დასასრულს.“

ასეთი შესწავლა მოგვცემს ცხოვრების ფართო, ყოვლისმომცველ ხედვებს. იგი დაგვცხმარება, გარკვეულწილად შევიგნოთ მისი ურთიერთმიმართებები და ურთიერთდამოკიდებულებანი, რამდენად საოცრად ვართ შეკრულნი საზოგადოების და ერების დიად სამშოში, და რამდენად დიდად ნიშნავს ერთი წევრის ჩავრა და დაკნინება დანაკარგს ყველასთვის.

„მაგრამ ისტორია, როგორც მას ჩვეულებრივ სწავლობენ, დაკავებულია ადამიანის მიღწევებით, მისი გამარჯვებებით ზრდოლაში, მისი წარმატებით ძალაუფლებისა და სიდიადის მოპოვებაში. კაცთა საქმეებში ღვთის მოქმედება უგულებელყოფილია. ცოტანი იკვლევენ, როგორ სრულდება მისი განზრახვა ერების აღზევებასა და დაცემაში.

„და, დიდწილად, თეოლოგია, როგორც მას სწავლობენ და ასწავლიან, მხოლოდ ადამიანური ვარაუდების ჩანაწერია, რომელიც მხოლოდ იმას ემსახურება, რომ 'დააბნელოს განზრახვა სიტყვებით, რომელთაც ცოდნა არა აქვთ.' მეტისმეტად ხშირად ამ მრავალი წიგნის დაგროვების მოტივი იმდენად არ არის გონებისა და სულისთვის საზრდოს მიღების სურვილი, რამდენადაც ამბიცია, რომ იცნობდე ფილოსოფოსებსა და ღვთისმეტყველებს, სურვილი, რომ ქრისტიანობა ხალხს წარუდგინო განსწავლული ტერმინებითა და დებულებებით.

„დაწერილი ყველა წიგნი ვერ მოემსახურება წმიდა ცხოვრების მიზანს. „ისწავლეთ ჩემგან“, — თქვა დიდმა მოძღვარმა, — „იტვირთეთ ჩემი უღელი“, „ისწავლეთ ჩემი სიმშვიდე და სიმდაბლე“. თქვენი გონებრივი სიამაყე არ შეგეწევათ ურთიერთობაში იმ სულებთან, რომლებიც სიცოცხლის პურის უკმარისობით იღუპებიან. ამ წიგნების შესწავლისას თქვენ აძლევთ მათ ნებას, დაიკავონ იმ პრაქტიკული გაკვეთილების ადგილი, რომლებიც ქრისტესგან უნდა ისწავლოთ. ამგვარი შესწავლის ნაყოფით ხალხი ვერ იკვებება. იმ კვლევიდან, რომელიც ასე ღლის გონებას, მეტად მცირე ნაწილი იძლევა იმას, რაც ვინმეს სულებისთვის წარმატებულ მუშაკად გახდომაში დაეხმარება.

მაცხოვარი მოვიდა, „რათა უქადაგოს სახარება გლახაკთ.“ ლუკა 4:18. თავის სწავლებაში იგი იყენებდა უმარტივეს გამოთქმებსა და ყველაზე გასაგებ სიმბოლოებს. და ნათქვამია, რომ „ხალხის სიმრავლე სიამოვნებით უსმენდა მას.“ მარკოზი 12:37. მათ, ვინც ამ დროისათვის მისი საქმის აღსრულებას ეძიებს, სჭირდებათ უფრო ღრმა წვდომა იმ გაკვეთილებში, რომლებიც მან მოგვცა.

„ცოცხალი ღმერთის სიტყვები ყოველგვარ განათლებაზე უმაღლესია. ისინი, ვინც ხალხს ემსახურებიან, სიცოცხლის პურით უნდა იკვებებოდნენ. ეს მათ სულიერ ძალას მიაწოდებს; მაშინ ისინი მზად იქნებიან, ემსახურონ ადამიანთა ყველა ფენას.“
The Ministry of Healing, 441–443.

და უაიტი შემდგომ განმარტავს, რომ ისტორიის შესწავლის ჭეშმარიტი ფილოსოფია არის იმის შეცნობა, თუ როგორ მოქმედებს ღვთის ძალა მეფეთა აღზევებასა და მათი დამხობაში, მეფის არჩევანთა შესაბამისად.

„ხალხთა ისტორიაში ღვთის სიტყვის შემსწავლელს შეუძლია იხილოს საღვთო წინასწარმეტყველების სიტყვასიტყვითი აღსრულება. ბოლოს და ბოლოს დამსხვრეული და შემუსრული ბაბილონი გაუჩინარდა, რადგან კეთილდღეობის ჟამს მისმა მმართველებმა თავი ღვთისგან დამოუკიდებლად მიიჩნიეს და თავიანთი სამეფოს დიდება ადამიანურ მიღწევას მიაწერეს. მიდია-სპარსეთის სამეფოს ზეცის რისხვა ეწვია, რადგან მასში ღვთის რჯული ფეხქვეშ იყო გათელილი. უფლის შიშს ხალხის უზარმაზარი უმრავლესობის გულებში ადგილი

არ ეპოვა. ბოროტება, მკრეხელობა და გახრწნილება სუფევდა. ხოლო სამეფოები, რომლებიც მათ მოჰყვა, კიდევ უფრო მდარე და გახრწნილი იყო; და ისინი ზნეობრივი ღირსების საზომში სულ უფრო და უფრო დაბლა ეშვებოდნენ.“

„დედამიწაზე ყოველი მმართველის მიერ განხორციელებული ძალაუფლება ზეცისგან ბოძებულია; და მისი წარმატება დამოკიდებულია იმაზე, თუ როგორ გამოიყენებს იგი ასე მინიჭებულ ძალას. თითოეულის მიმართ ღვთიური მეთვალყურის სიტყვაა: „მე სარტყლით შეგამკე შენ, თუმცა არ მიცნობდი.“ ესაია 45:5. და თითოეულისათვის ძველად ნაბუქოდონოსორს ნათქვამი სიტყვები არის სიცოცხლის გაკვეთილი: „მოიშორე შენი ცოდვები სიმართლით, და შენი ურჯულოებანი — ღარიბთა მიმართ გულმოწყალებით: იქნებ ასე გახანგრძლივდეს შენი მშვიდობა.“ დანიელი 4:27.“

ამ საგანთა გასაგებად,—გასაგებად იმისა, რომ „სიმართლე აღამაღლებს ერს“; რომ „ტახტი სიმართლით მტკიცდება“ და „წყალობით არის განმტკიცებული“; იმის შესაცნობად, თუ როგორ მოქმედებენ ეს პრინციპები მისი ძალის გამოვლინებაში, რომელიც „მეფეებს ხსნის და მეფეებს აყენებს“,—ეს ნიშნავს ისტორიის ფილოსოფიის გაგებას. იგავნი 14:34; 16:12; 20:28; დანიელი 2:21.

„მხოლოდ ღვთის სიტყვაშია ეს ნათლად წარმოჩენილი. აქ ნაჩვენებია, რომ ერების ძალა, ისევე როგორც ცალკეული ადამიანებისა, არ მოიპოვება იმ შესაძლებლობებსა და საშუალებებში, რომელნიც მათ დაუმარცხებელს ხდის; იგი არც მათით ქადილი სიდიადით განისაზღვრება. იგი იზომება იმ ერთგულებით, რომლითაც ისინი აღასრულებენ ღვთის განზრახვას.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 501, 502.

მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლების თემა არის სამხრეთის მეფის აღზევება და დაცემა, მაგრამ უფრო მნიშვნელოვანი ის არის, რომ ეს მუხლები აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას და იმ სამი გამოცდისაგან მეორეს, რომლებიც 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს, დაიწყო, როგორც ეს მეათე მუხლშია წარმოდგენილი.

ეს დაბეჭდვა წარმოდგენილია დანიელით ლომთა ხაროში, სამი ღირსეულით ცეცხლოვან ღუმელში, დანიელითა და სამი ღირსეულით, რომლებიც ლოცულობდნენ, რათა გაეგოთ ნაბუქოდონოსორის სიზმარი მხეცთა ქანდაკების შესახებ მეორე თავში, დანიელით, რომელიც მეცხრე თავში ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის ლოცვას აღავლენდა, ბრძენებით, რომელნიც ცოდნის გამრავლებას შეიცნობენ, იესოთი, რომელსაც ზაქარიას მესამე თავში ცოდვა მოეშორა, ზერუბაბელით მეოთხე თავში, იოსებით, რომელიც ეგვიპტეში მეორე მმართველი გახდა, მოწაფეებით, რომლებიც ზემოთა ოთახში ათი დღის განმავლობაში იყვნენ ორმოცდამეათე დღის წინ, მილერიტებით ექსეტერის ბანაკის შეკრებაზე, ლაზარეთი, რომელიც ტრიუმფალური შესვლისას მსვლელობას მიუძღოდა წინ, და ას ორმოცდაოთხი ათასით გამოცხადების შემდეგ თავში.

მეთერთმეტე მუხლი მოვიდა 2014 წელს, უკრაინის ომის დასაწყისში, ხოლო 2023 წლის ივლისში დაიწყო ხილული გამოცდა, სადაც ღვთის ერი „გათეთრდა“. მეთერთმეტე თავის მეხუთე ხაზი არის მუხლები ცამეტიდან თხუთმეტის ჩათვლით.

მეხუთე ხაზის მიმოხილვა

რადგან ჩრდილოეთის მეფე კვლავ დაბრუნდება და წინ წამოაყენებს პირველზე უფრო დიდ სიმრავლეს, და განსაზღვრული წლების შემდეგ უეჭველად მოვა დიდი ლაშქრითა და დიდძალი ქონებით. და იმ ჟამს მრავალნი აღდგებიან სამხრეთის მეფის წინააღმდეგ; ასევე შენი ხალხის მძარცველნი აღზევდებიან, რათა ხილვა დაამტკიცონ; მაგრამ დაეცემიან. მაშინ ჩრდილოეთის მეფე მოვა, აღმართავს მიწაყრილს და აიღებს უმაგრეს ქალაქებს; და სამხრეთის ძალები ვერ გაუძლებენ, ვერც მისი რჩეული ხალხი, და ვერც იპოვება ძალა, რომ წინ აღუდგეს. დანიელი 11:13–15.

ეს მუხლები აღსრულდა ქრისტეს შობამდე 200 წელს და ისინი მიუთითებს პანიუმის ბრძოლაზე, რომელიც მოიცავს დაპირისპირებულ მეფეებსა და მათ კავშირებს; ამავე დროს, ეს მუხლები ისტორიის იმ წერტილსაც წარმოადგენს, სადაც წარმართული რომი პირველად ამკვიდრებს თავს დანიელის მეთერთმეტე თავის ისტორიაში. ეს მუხლები მოიცავს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოს საბოლოო აღზევებასა და დაცემას, აგრეთვე ქრისტეს კესარია ფილიპეში მისვლის ბიბლიურ ისტორიას, სადაც პეტრე მიუთითებს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას. ეს ისტორია სახეობრივად გამოხატავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას მეთორმეტე თავში წარმოდგენილი სამი გამოცდიდან მესამის მოსვლასთან ერთად, რომელიც შედგება „განწმედის, გათეთრებისა და გამოცდისაგან.“

ეს სამი მუხლი მიჰყავს მეთექვსმეტე მუხლამდე, სადაც შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონი არის წარმოდგენილი. როდესაც ექსეტერის საკარვე შეკრება დასრულდა 1844 წლის 17 აგვისტოს, ბრძენმა ქალწულებმა შუაღამის ღაღადის უწყება შეერთებული შტატების აღმოსავლეთის სანაპიროს გასწვრივ სამოცდაექვს დღეში გაავრცელეს. არსებობს პერიოდი, როდესაც ყველა ქალწული იღვიძებს და ერთ ჯგუფს ზეთი არა აქვს, და ყოველივე ის, რასაც ეს აღნიშნავს. როდესაც სიმონ ბარჯონას სახელი პეტრედ შეიცვალა, აღნიშნულია ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა. იმ მომენტიდან მოყოლებული იესომ მოწაფეებს დაიწყო სწავლება ჯვართან დაკავშირებული მოვლენების შესახებ.

ჯვარი მადლის დროის დახურვის სიმბოლოა, და უილიამ მილერი, რომელიც იოანე ნათლისმცემლით იყო წინასწარ განსახიერებული, ხოლო იოანე, თავის მხრივ, ელიას მიერ იყო განსახიერებული, აღდგენილ იქნა იმისათვის, რომ წარმოედგინა „მადლის დროის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები“, როგორც ეს გააკეთეს იოანე ნათლისმცემელმა და ელიამ. იოანემ ეს ასე თქვა.

მაგრამ როდესაც მან იხილა მრავალი ფარისეველი და სადუკეველი, რომლებიც მის ნათლობაზე მოდიოდნენ, უთხრა მათ: „იქედნეთა მოდგმავ, ვინ გაგაფრთხილათ, რომ გაქცეოდით მომავალ რისხვას?“ მათე 3:7.

ელიამ ასე თქვა.

და ახაბმა გააკეთა აშერა; და ახაბმა უფრო მეტად განარისხა უფალი, ისრაელის ღმერთი, ვიდრე ისრაელის ყველა მეფემ, რომლებიც მასზე ადრე იყვნენ. მის

დღეებში ხიელმა, ბეთელელმა, ააშენა იერიხო: მისი საძირკველი ჩაყარა აბირამში, თავის პირში, და მისი კარიბჭეები აღმართა თავის უმცროს ძეში, სეგუბში, უფლის სიტყვისამებრ, რომელიც მან წარმოთქვა ნავეს ძის, იესო ნავეს მიერ. და ელია თიშბელმა, გალაადის მცხოვრებთაგანი, უთხრა ახაბს: ცოცხალია უფალი, ისრაელის ღმერთი, რომლის წინაშეც ვდგავარ, ამ წლებში არც ცვარი იქნება და არც წვიმა, თუ არა ჩემი სიტყვისამებრ. 3 მეფეთა 16:33–17:1.

ვილიამ მილერის საქმიანობაზე, როგორც თანამედროვე რეფორმატორისაზე, და თეორმა დამ განაცხადა:

„აუცილებელი იყო, რომ ადამიანები თავიანთი საფრთხისადმი გამოფხიზლებულიყვნენ; რომ აღმრულიყვნენ მადლის დროის დასრულებასთან დაკავშირებული საზეიმო მოვლენებისათვის მოსამზადებლად.“ The Great Controversy, 310.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ბოლო ექვსი მუხლი წარმოადგენს „საგამოცდო დროის დახურვასთან დაკავშირებულ მოვლენებს“. ეს მოვლენები 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს, გაიხსნა და ისინი ნათლად იქნა გამოცხადებული.

„მის ჯვარცმამდე მაცხოვარმა თავის მოწაფეებს აუხსნა, რომ იგი სიკვდილს უნდა მისცემოდა და კვლავ აღმდგარიყო სამარხიდან, და ანგელოზები ესწრებოდნენ, რათა მისი სიტყვები გონებასა და გულებზე აღებეჭდათ. მაგრამ მოწაფეები რომაული უფლისაგან დროებით დახსნას ელოდნენ და ვერ იტანდნენ იმ აზრს, რომ ის, ვისშიც მთელი მათი იმედები იყო თავმოყრილი, სამარცხვინო სიკვდილით უნდა დატანჯულიყო. სიტყვები, რომლებიც მათ უნდა ხსომებოდათ, მათი გონებიდან განიდევნა; და როცა განსაცდელის ჟამი მოვიდა, იგი მოუმზადებელთ წაადგა. იესოს სიკვდილმა მათი იმედები ისევე სრულიად გაანადგურა, თითქოს მას წინასწარ არც გაეფრთხილებინა ისინი. ამგვარადვე, წინასწარმეტყველებებში მომავალიც ჩვენს წინაშე ისევე ნათლად არის გახსნილი, როგორც ქრისტეს სიტყვებით იყო გახსნილი მოწაფეთა წინაშე. მოვლენები, რომლებიც დაკავშირებულია მადლის ჟამის დასასრულთან და შფოთვის დროისთვის მომზადების საქმესთან, მკაფიოდ არის წარმოდგენილი. მაგრამ მრავალთ ამ მნიშვნელოვან ჭეშმარიტებათა არავითარი გაგება არა აქვთ, თითქოს ისინი არასოდეს ყოფილიყოს გამოცხადებული. სატანა თვალს ადევნებს, რათა წარხოცოს ყოველი შთაბეჭდილება, რომელიც მათ ხსნისათვის ბრძენს გახდიდა, და შფოთვის დრო მოუმზადებელთ ჰპოვებს.“ The Great Controversy, 595.

ეს იყო კესარია ფილიპეში, ანუ პანიუმში, კერძოდ კი მეცამეტე-მეთხუთმეტე მუხლებში, სადაც ქრისტემ დაიწყო თავისი მოწაფეების სწავლება ჯვრის შესახებ, რითაც წინასახედ განასახიერა ექსეტერის ბანაკის შეკრების ისტორია 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე. ას ორმოცდაოთხი ათასის რეფორმატორული მოძრაობის დასაწყისში „გამოცდის ვადის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები“ გაიხსნა, ხოლო ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობის დასასრულს „გამოცდის ვადის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები“ იხსნება ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში.

„დღეს, ელიასა და იოანე ნათლისმცემლის სულითა და ძალით, ღვთის მიერ დანიშნული მაცნეები სამსჯავროდ განსაზღვრული მსოფლიოს ყურადღებას მიმართავენ იმ საზეიმო მოვლენებისკენ, რომლებიც მალე უნდა მოხდეს მადლის ჟამის დასასრულის საათებთან და ქრისტე იესოს, როგორც მეფეთა მეფისა და უფალთა უფლის, გამოჩენასთან დაკავშირებით.“ Prophets and Kings, 715, 716.

„გამოსაცდელი დროის დახურვასთან დაკავშირებული მოვლენები“ არის ის მოვლენები, რომლებიც მეორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში იხსნება. ზაქარიას მესამე თავში საგამომძიებლო სამსჯავროს საბოლოო სცენებია ილუსტრირებული. ღვთიური შთაგონება ზაქარიას მოწმობას აერთიანებს იმათთან, რომელნიც ეზეკიელის მეცხრე თავში არიან დაბეჭდილნი.

ღვთის ხალხი კვნესის და ტირის იმ სისაძაგლეების გამო, რომლებიც ქვეყანაში კეთდება. ცრემლებით აფრთხილებენ ისინი ზოროტებს იმ საშიშროების შესახებ, რომელსაც იწვევენ ღვთიური რჯულის გათელვით, და გამოუთქმელი მწუხარებით მდაბლდებიან უფლის წინაშე საკუთარი შეცოდებების გამო. ზოროტნი დასცინიან მათ მწუხარებას, აბუჩად იგდებენ მათ საზეიმო მოწოდებებს და ირონიულად უყურებენ იმას, რასაც მათ სისუსტედ მიიჩნევენ. მაგრამ ღვთის ხალხის ტანჯვა და დამდაბლება უტყუარი მტკიცებულებაა იმისა, რომ ისინი კვლავ იბრუნებენ იმ ხასიათის ძალასა და კეთილშობილებას, რომელიც ცოდვის შედეგად დაკარგეს. სწორედ იმიტომ, რომ ისინი ქრისტეს უახლოვდებიან და მათი თვალები მიპყრობილია მის სრულ სიწმინდეს, ასე მკაფიოდ ხედავენ ისინი ცოდვის უკიდურეს ცოდვილობას. მათი მონანიება და თვითდამდაბლება ღვთის თვალში უსასრულოდ უფრო სათნოა, ვიდრე იმ ადამიანთა თავდაჯერებული, ამპარტავნული სული, რომელნიც ვერ ხედავენ გლოვის მიზეზს, აბუჩად იგდებენ ქრისტეს სიმდაბლეს და სრულყოფილებაზე აცხადებენ პრეტენზიას, მაშინ როცა არღვევენ ღვთის წმიდა რჯულს. სიმშვიდე და გულის სიმდაბლე ძალისა და გამარჯვების პირობებია. დიდების გვირგვინი ელის მათ, ვინც ჯვრის ძირში ქედს იხრის. ნეტარ არიან ეს მგლოვიარენი, რადგან ნუგეშცემულნი იქნებიან.

ერთგული, მლოცველი ადამიანები, თითქოს ღმერთთან ერთად ჩაკეტილნი არიან. მათ თვითონაც არ იციან, რამდენად მტკიცედ არიან დაცულნი. სატანის წაქეზებით, ამ ქვეყნის მმართველნი მათ მოსასპობად იბრძვიან; მაგრამ მათ რომ თვალები გახსნოდათ, როგორც ელიშას მსახურს დოთანში გაეხსნა, დაინახავდნენ ღვთის ანგელოზებს, მათ გარშემო დაბანაკებულთ, რომლებიც თავიანთი ბრწყინვალეობითა და დიდებით სიბნელის მხედრობებს აკავენ.

„როდესაც ღვთის ხალხი მის წინაშე სულებს იმდაბლებს, გულის სიწმინდისათვის ვედრებით, გაიცემა ბრძანება: „გახადეთ მათ ბილწი სამოსელი“, და გამოითქმის გამამხნევებელი სიტყვები: „აჰა, მოგაშორე შენი ურჯულოება და შეგმოსაც ცვალების სამოსლით.“ ქრისტეს სიმართლის უბიწო სამოსელი შეიმოსება ღვთის გამოცდილი, ცდუნებული, მაგრამ ერთგული შვილებისთვის. შეურაცხყოფილი ნატამალი იმოსება დიდებული შესამოსლით, რათა აღარასოდეს შეიბილწოს წუთისოფლის გახრწნილებით. მათი სახელები რჩება კრავის სიცოცხლის წიგნში, აღრიცხული ყველა საუკუნის ერთგულთა შორის. მათ წინ აღუდგნენ მაცდურის

ხრიკებს; გველეშაპის ღრიალმა ვერ გადაახვევინა ისინი ერთგულების გზიდან. ახლა ისინი მარადიულად დაცულნი არიან მაცდურის მზაკვრობისგან. მათი ცოდვები გადაეცემა ცოდვის შემომტანს. და ნატამალი არა მხოლოდ შეწყალებულია და მიღებული, არამედ პატივდებულიცაა. „მშვენიერი თავსაბურველი“ ედგმება მათ თავებზე. ისინი იქნებიან როგორც მეფენი და მღვდელნი ღვთის წინაშე. მაშინ, როდესაც სატანა თავის ბრალდებებს აღძრავდა და ამ დასის დალუპვას ეძიებდა, უხილავი წმიდა ანგელოზები მიმოდიოდნენ მათ შორის და ადებდნენ მათ ცოცხალი ღვთის ბეჭედს. ესენი არიან ისინი, რომელნიც დგანან სიონის მთაზე კრავთან ერთად და რომელთაც მამის სახელი შუბლზე უწერიათ. ისინი ახალ გალობას გალობენ ტახტის წინაშე, იმ გალობას, რომლის შესწავლაც ვერავის ძალუძს, გარდა ას ორმოცდაოთხი ათასისა, რომელნიც გამოსყიდულნი არიან ქვეყნიერებიდან. „ესენი არიან ისინი, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც უნდა წავიდეს იგი. ესენი არიან ადამიანთაგან გამოსყიდულნი, როგორც პირველნაყოფი ღვთისა და კრავისათვის. და მათ ბაგეებში მზაკვრობა არ მოიძებნა, რადგან ისინი უბიწონი არიან ღვთის ტახტის წინაშე.“

„ახლა სრულად აღსრულდა ანგელოზის ის სიტყვები: „ისმინე ახლა, იესო მღვდელმთავარო, შენ და შენს წინ მსხდომმა შენმა მეგობრებმა, რადგან ისინი საკვირველნი არიან ადამიანთა შორის; რადგან, აჰა, მოვიყვან ჩემს მორჩილს — რტოს.“ ქრისტე განცხადებულია, როგორც თავისი ხალხის გამომსყიდველი და მხსნელი. ახლა კი ჭეშმარიტად არიან ნეშტნი „საკვირველ ადამიანებად“ წოდებულნი, რადგან მათი ხიზნობის ცრემლებსა და დამცირებას ღმერთისა და კრავის წინაშე სიხარული და პატივი ენაცვლება. „იმ დღეს უფლის რტო იქნება მშვენიერი და დიდებული, და ქვეყნის ნაყოფი — ჩინებული და მშვენიერი ისრაელის გადარჩენილთათვის. და მოხდება, რომ ვინც დარჩება სიონში და ვინც გადარჩება იერუსალიმში, წმიდად იწოდება, ყოველი, ვინც სიცოცხლისათვის არის ჩაწერილი იერუსალიმში.““ მოწმობანი, ტომი 5, 474–476.

გამოცხადების წიგნში მოხსენიებული ას ორმოცდაოთხი ათასი ებრაელის ის ჯგუფია, რომლებიც „დაბეჭდილნი“ არიან, რადგან „ოხვრიან და ტირიან“ იმ სისამაგლეთა გამო, რაც ქვეყანაში ხდება. ისინი იბეჭდებიან მაშინ, როდესაც ეძლევათ ქრისტეს სიმართლის სამოსელი და მშვენიერი თავსაბურავი, რომელიც წარმოადგენს პეტრეს „მეფეებსა და მღვდლებს“, რომლებიც უწინ ღვთის ხალხი არ იყვნენ, ხოლო ახლა ღვთის ხალხად იქცნენ.

ხოლო თქვენ ხართ რჩეული მოდგმა, სამეფო სამღვდელოება, წმიდა ერი, გამორჩეული ხალხი, რათა აუწყოთ ქებანი მისნი, რომელმაც გამოგიხმოთ სიბნელიდან თავის საკვირველ ნათელში; თქვენ, რომელნიც წინათ არ იყავით ერი, ხოლო ახლა ღვთის ერი ხართ; რომელთაც არ გქონდათ მიღებული წყალობა, ხოლო ახლა მიიღეთ წყალობა. საყვარელნო, გვედრებით, როგორც ხიზნებსა და მწირებს, მოერიდეთ ხორციელ გულისთქმებს, რომელნიც სულის წინააღმდეგ იბრძვიან; იქონიეთ თქვენი ქცევა პატიოსნად წარმართთა შორის, რათა, სადაც ცილისწამებით გდებენ ბრალს, როგორც ბოროტმოქმედებს, თქვენთა კეთილ საქმეთა ხილვით ადიდონ ღმერთი მოხილვის დღეს. 1 პეტრე 2:9–12.

ამიტომ ახლა, თუ ჭეშმარიტად დაემორჩილებით ჩემს ხმას და დაიცავთ ჩემს აღთქმას, მაშინ იქნებით ჩემთვის განსაკუთრებული საუნჯე ყველა ხალხზე მეტად, რადგან მთელი ქვეყანა ჩემია; და იქნებით ჩემთვის მღვდელთა სამეფო და წმიდა ერი. ეს არის სიტყვები, რომლებიც უნდა უთხრა ისრაელის ძეთ. გამოსვლა 19:5, 6.

„ამ ქვეყნის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში ღმერთის აღთქმა მისი მცნებათა დამცველი ხალხის მიმართ განახლებული უნდა იქნეს. „იმ დღეს დავუდებ მათ აღთქმას ველის მხეცებთან, ცის ფრინველებთან და მიწის ქვეწარმავლებთან; და მოვსპობ მშვილდს, მახვილსა და ბრძოლას ქვეყნიდან და უსაფრთხოდ დავამკვიდრებ მათ. და დაგწინდავ მე შენ ჩემთვის უკუნისამდე; დიახ, დაგწინდავ მე შენ ჩემთვის სიძარტლით, სამართლით, სიყვარულითა და წყალობით. დაგწინდავ მე შენ ჩემთვის ერთგულებით; და შეიცნობ უფალს.“

„და იქნება იმ დღეს: მე მოვისმენ, ამბობს უფალი, მოვისმენ ცას, და ის მოისმენს მიწას; და მიწა მოისმენს პურს, ღვინოსა და ზეთს; და ისინი მოისმენენ იზრაელს. და დავთესავ მას ჩემთვის მიწაზე; და შევიწყალებ მას, ვისაც არ ჰქონდა მიღებული წყალობა; და ვეტყვი მათ, ვინც არ იყვნენ ჩემი ხალხი: შენ ხარ ჩემი ხალხი; და ისინი იტყვიან: შენ ხარ ჩემი ღმერთი.“ ოსია 2:14–23.

„იმ დღეს, ... ისრაელის ნაშთი და იაკობის სახლის გადარჩენილნი, ... ჭეშმარიტებით დაეყრდნობიან უფალს, ისრაელის წმიდას.“ ესაია 10:20. „ყოველი ერიდან, და ტომიდან, და ენიდან, და ხალხიდან“ იქნებიან ისინი, ვინც სიხარულით უპასუხებენ უწყებას: „გეშინოდეთ ღვთისა და დიდება მიაგეთ მას, რადგან მოვიდა მისი სამსჯავროს ჟამი.“ ისინი განერიდებიან ყოველ კერპს, რომელიც მათ ამ ქვეყანას აკავშირებს, და „თაყვანს სცემენ მას, რომელმაც შექმნა ცა და ქვეყანა, ზღვა და წყაროთა წყლები.“ ისინი გათავისუფლდებიან ყოველი ხლართისაგან და დადგებიან ქვეყნიერების წინაშე, როგორც ღვთის წყალობის ძეგლები. ყოველი ღვთიური მოთხოვნის მორჩილნი, ანგელოზებისა და ადამიანების მიერ ცნობილნი იქნებიან, როგორც ისინი, ვინც „იცავენ ღვთის მცნებებს და იესოს რწმენას.“ გამოცხადება 14:6–7, 12.

„აჰა, მოდიან დღეები, ამბობს უფალი, როცა მხნველი დაეწევა მომკელს, და ყურძნის მწური — თესლის მთესველს; და მთები დასწვეთებენ ტკბილ ღვინოს, და ყველა ბორცვი დადნება. და დავაბრუნებ ტყვეობიდან ჩემს ხალხს, ისრაელს, და ისინი ააშენებენ გაუდაბურებულ ქალაქებს და დასახლდებიან მათში; გააშენებენ ვენახებს და შესვამენ მათ ღვინოს; გააკეთებენ აგრეთვე ბაღებს და შეჭამენ მათ ნაყოფს. და დავნერგავ მათ მათ მიწაზე, და აღარასოდეს აღმოიფხვრებიან იმ მიწიდან, რომელიც მათ მივეცი, ამბობს უფალი, შენი ღმერთი. ამოსი 9:13–15.“

Review and Herald, February 26, 1914.

ცხადია, რომ იმ დროიდან, როცა ას ორმოცდაოთხი ათასის საბოლოოდ რჩეული თაობა დაიბეჭდება, კვლავაც იარსებებენ წარმართები, რომელთაც შეიძლება ზეგავლენა მოახდინოს ას ორმოცდაოთხი ათასის ცხოვრების წესმა (ქცევამ) წარმართთა მოხილვის დღეს.

„ადამიანის ძალაუფლებასა და ადამიანურ ძლიერებას არ დაუფუძნებია ღვთის ეკლესია, და ვერც ისინი შეძლებენ მის განადგურებას. ეკლესია დაფუძნდა არა ადამიანური ძალის კლდეზე, არამედ ქრისტე იესოზე, საუკუნეთა კლდეზე, და „ჯოჯოხეთის ბჭენი ვერ სძლევენ მას.“ მათე 16:18. ღვთის თანდასწრება სიმტკიცეს ანიჭებს მის საქმეს. „ნუ მიენდობით მთავრებს, ნურც კაცის ძეს,“ — ეს არის სიტყვა, რომელიც ჩვენამდე მოდის. ფსალმუნი 146:3. „სიმშვიდესა და ნდობაში იქნება თქვენი ძალა.“ ესაია 30:15. ღვთის დიდებული საქმე, რომელიც სიმაღლის მარადიულ პრინციპებზეა დაფუძნებული, არასოდეს ჩავარდება არაფრად. იგი ივლის ძალიდან ძალამდე, „არა ძალით და არა ძლიერებით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბაოთ უფალი.“ ზაქარია 4:6.“

აღთქმა: „ზერუბაბელის ხელებმა ჩაუყარა საფუძველი ამ სახლს; მისი ხელებიც დაასრულებენ მას,“ სიტყვასიტყვით აღსრულდა. მუხლი 9. „იუდეველთა უხუცესები აშენებდნენ და წარმატებას აღწევდნენ წინასწარმეტყველ აგგესა და ზაქარიას, ყიდოს მის, წინასწარმეტყველებით. და ააშენეს და დაასრულეს იგი ისრაელის ღმერთის ბრძანებისამებრ, და კიროსის, დარიოსისა და არტაქსერქსეს, სპარსეთის მეფის, ბრძანებისამებრ. და ეს სახლი დასრულდა ადარის თვის მესამე დღეს [მეთორმეტე თვე], რაც იყო დარიოს მეფის მეფობის მეექვსე წელს.“ ეზრა 6:14, 15.“ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 595, 596.

მეცამეტე-მეთხუთმეტე მუხლები წარმოადგენენ იმ წინასწარმეტყველურ მოვლენებს, რომლებიც კვირადღის კანონის დროს შაბათის დამცველთათვის მადლის ვადის დახურვამდე მიჰყავს. ისინი აგრეთვე წარმოადგენენ დანიელის მეთორმეტე თავის მეათე მუხლში მოცემული სამი საფეხურიდან მესამეს. მეათე მუხლი არის „განწმენდა“, მეთერთმეტე და მეთორმეტე მუხლები წარმოადგენენ „გათეთრებას“, ხოლო მეცამეტე-მეთხუთმეტე მუხლები წარმოადგენენ იმ ლაკმუსის გამოცდას, სადაც შაბათის დამცველი ქალწულები „გამოიცდებიან“.

დანიელის წიგნში შინაგანი უწყება წარმოდგენილია ულას მდინარის ხილვით, მეშვიდე თავიდან მეცხრე თავის ჩათვლით, ხოლო გარეგანი უწყება წარმოდგენილია ჰიდექელის მდინარის ხილვით, მეათე თავიდან მეთორმეტე თავის ჩათვლით. მეთორმეტე თავი არის როგორც შინაგანი, ისე გარეგანი ხილვების კულმინაცია და წარმოგვიდგენს მეთოდს, რომლის მიხედვითაც ქრისტე აღადგენს და განწმენდს ას ორმოცდაოთხ ათასს. მეათე-მეთექვსმეტე მუხლები წარმოადგენენ მეორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიას 1989 წლიდან მეორმოცდამეერთე და მეთექვსმეტე მუხლების საკვირაო კანონამდე. ის მუხლები, რომლებიც ამ დაფარულ ისტორიაში თავსდება, წარმოადგენენ მეთორმეტე თავის მეათე მუხლის სრულყოფილ აღსრულებას.

მრავალნი განიწმიდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცდებიან; ხოლო უღვთონი უღვთოდ მოიქცევიან; და ვერცერთი უღვთოთაგანი ვერ გაიგებს; ხოლო გონიერნი გაიგებენ. და იმ დროიდან, როცა ყოველდღიური მსხვერპლი მოისპობა და გაპარტახების სიბილწე დამყარდება, იქნება ათას ორას ოთხმოცდაათი დღე. ნეტარია ის, ვინც მოითმენს და მიაღწევს ათას სამას ოცდაოთხთმეტ დღემდე. დანიელი 12:10-12.

„ბრძენნი“, რომელთაც ესმით მეათე მუხლიდან მეთექვსმეტე მუხლამდე არსებული მუხლები და რომლებიც დაბეჭდილნი არიან როგორც „გონებრივად“, ისე „სულიერად“, არიან ისინი, ვინც ესმით გარეგანი წინასწარმეტყველური უწყება, წარმოდგენილი მეორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში, და ისინი „გონებრივად“ დამკვიდრდნენ ამ გაგებაში საკვირაო კანონის წინ. „ბრძენნი“ არიან ისინი, ვინც გარდაიქმნენ შინაგანი უწყებით, რომელიც წარმოდგენილია გამოცხადების მეთერთმეტე თავითა და მეთერთმეტე მუხლით, და ისინი დამკვიდრდნენ ამ გამოცდილებაში საკვირაო კანონის წინ.

„ბრძენნი“ არიან ისინი, რომელთაც მიიღეს „კურთხევა“, რომელიც „მოლოდინთან“ არის დაკავშირებული; ამით ას ორმოცდაოთხი ათასი აღინიშნება, როგორც ისინი, რომელნიც ათი ქალწულის სრულყოფილ და საბოლოო აღსრულებას ასრულებენ. გამოცხადების მეთერთმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლი დადგა 2023 წლის ივლისში, და ამით აღინიშნა „აღსასრულის ჟამი“, როდესაც დანიელისა და გამოცხადების წიგნები ორი მოწმის მეშვეობით აღნიშნავენ, რომ ცოდნის გამრავლება, რომელიც 2023 წლის ივლისში გაიხსნა, განსაზღვრავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის პროცესს. თერთმეტი პლუს თერთმეტი უდრის ოცდაორს, რაც ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შერწყმის სიმბოლოა, და ისინი, ვინც გაივლიან განწმედის სამსაფეხურიან პროცესს, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასს წარმოშობს, დანიელის მეთორმეტე თავის მეთორმეტე მუხლში არიან განსაზღვრულნი, რითაც პალმონის კიდევ ერთი ნიშანი მოცემულია, რადგან თორმეტი გამრავლებული თორმეტზე უდრის ას ორმოცდაოთხ ათასს.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ შესწავლას მომდევნო სტატიაში.